

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D., a soudkyň Mgr. Barbory Berkové a Mgr. Jany Volkové ve věci

žalobkyně: **V. s. n., s. r. o.**
sídlem N. t. 456/12a, D.
zastoupená advokátem JUDr. Jakubem Dohnalem, Ph.D.,
sídlem Palackého 75/21, Olomouc

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 9. 2017, č. j. 41795/17/5000-10470-700290 ve věci odvodu za porušení rozpočtové kázně,

takto:

I. Řízení ve věci žalobkyně proti žalovanému, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 9. 2017, č. j. 41796/17/5000-10470-700290, ve věci odvodu za porušení rozpočtové kázně, vedené dosud zdejším soudem samostatně pod sp. zn. 65 Af 75/2017, **se spojuje** ke společnému projednání. Spojené řízení bude nadále vedeno pod sp. zn. 65 Af 74/2017.

II. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 25. 9. 2017, č. j. 41795/17/5000-10470-700290 a č. j. 41796/17/5000-10470-700290 **se zrušují** a věci **se vracejí** žalovanému k dalšímu řízení.

III. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku ve výši 22.456 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Jakuba Dohnala, Ph.D., advokáta se sídlem Palackého 75/21, Olomouc.

Odůvodnění:

A. Vymezení věci

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 9. 2017, č. j. 41795/17/5000-10470-700290, kterým byla zamítnuta její odvolání a potvrzena rozhodnutí – platební výměry Finančního úřadu pro Olomoucký kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 5. 9. 2016, č. j. 1423224/16/3100-31471-804491, jímž správce daně vyměřil žalobkyni odvod za porušení rozpočtové kázně ve výši 3 050 Kč do státního rozpočtu, č. j. 1423267/16/3100-31471-804491, jímž správce daně vyměřil žalobkyni odvod za porušení rozpočtové kázně ve výši 13 589 Kč do Národního fondu, a č. j. 1423277/16/3100-31471-804491, jímž správce daně vyměřil žalobkyni odvod za porušení rozpočtové kázně ve výši 3 047 Kč do Národního fondu.
2. Porušení rozpočtové kázně se žalobkyně podle správce daně a žalovaného dopustila nedodržením čl. VI bodu 1., 2. Dohody o vyhrazení společensky účelného pracovního místa a poskytnutí příspěvku, spolufinancovaného ze státního rozpočtu a Evropského sociálního fondu č. PVA-SF-151/2015, kterou žalobkyně uzavřela dne 27. 5. 2015 s Úřadem práce České republiky (dále jen „Úřad práce“), když nevrátila na základě veřejnoprávní kontrolou zjištěných nedostatků finanční prostředky na vyhrazení společensky účelného místa.
3. Dle čl. VI bod 2. Dohody *zaměstnavatel se zavazuje vrátit vyplacený měsíční příspěvek Úřadu práce, pokud hrubá mzda uvedená ve výkazu „Vyúčtování mzdových nákladů –SÚPM vyhrazené“ (dále jen „výkaz“) nebude zúčtována zaměstnanci k výplatě za tento příslušný měsíc a po zákonných srážkách vyplacena nejpozději v den doložení výkazu Úřadu práce a částka pojistného na sociální zabezpečení, příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a pojistného na veřejné zdravotní pojištění, které zaměstnavatel za sebe odvádí z vyměřovacího základu zaměstnance, uvedená v tomto výkazu, nebude nejpozději v den doložení výkazu za tento příslušný měsíc Úřadu práce odvedena. Vracení příspěvku bude provedeno ve lhůtě uvedené v bodě 1. tohoto článku dohody.* Dle bodu 1. je zaměstnavatel povinen vrátit příspěvek nejpozději do 30 pracovních dnů ode dne, kdy tuto skutečnost zjistil nebo kdy převzal výzvu Úřadu práce k vrácení příspěvku.

B. Spojení věci

4. U krajského soudu je pod sp. zn. 65 Af 75/2017 vedeno řízení o žalobě též žalobkyně proti témuž žalovanému, v němž se žalobkyně domáhala přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 9. 2017, č. j. 41796/17/5000-10470-700290, kterým byla zamítnuta odvolání žalobkyně a potvrzena rozhodnutí – platební výměry správce daně ze dne 5. 9. 2016, č. j. 1423270/16/3100-31471-804491, jímž správce daně vyměřil žalobkyni odvod za porušení rozpočtové kázně ve výši 11 249 Kč do státního rozpočtu, č. j. 1615023/16/3100-31471-804491, jímž správce daně vyměřil žalobkyni odvod za porušení rozpočtové kázně ve výši 40 333 Kč do Národního fondu, a č. j. 1615026/16/3100-31471-804491, jímž správce

daně vyměřil žalobkyni odvod za porušení rozpočtové kázně ve výši 19 318 Kč do Národního fondu.

5. Porušení rozpočtové kázně se žalobkyně dopustila nedodržením čl. VI bodu 1., 2. Dohody o vyhrazení společensky účelného pracovního místa a poskytnutí příspěvku, spolufinancovaného ze státního rozpočtu a Evropského sociálního fondu č. PVA-SF-460/2015, kterou uzavřela dne 26. 8. 2015 žalobkyně s Úřadem práce, když nevrátila na základě veřejnoprávní kontrolou zjištěných nedostatků finanční prostředky na vyhrazení společensky účelného místa.
6. Obě žalobami napadená rozhodnutí vzešla z téže kontroly, jsou (ve vztahu k uplatněným žalobním bodům) vystavěna na týchž skutkových základech a žaloby obsahují tytéž žalobní body. Proto krajský soud rozhodl výrokem I. o spojení obou řízení o předmětných žalobách podle § 39 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), ke společnému projednání a rozhodnutí.

C. Žaloba

7. a) Žalobkyně namítala, že k vrácení příspěvku má dojít pouze v případě, že budou kumulativně naplněny dvě podmínky, tedy že nejpozději v den doložení výkazu Úřadu práce nebude zaúčtována hrubá mzda uvedená ve výkazu a nebude odvedena částka pojistného na sociální zabezpečení, příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a pojistného na veřejné zdravotní pojištění, což dle žalobkyně plyne jednoznačně z užití spojky „a“ v čl. VI uzavřených dohod. Ohledně tohoto výkladu žalobkyně odkázala na zásady obsažené v Legislativních pravidlech vlády schválených usnesením vlády ze dne 19. 3. 1998 č. 188 (čl. 42 odst. 1 a odst. 2 vyjádření variant) a metodickou pomůcku pro přípravu návrhů právních předpisů. Jelikož žalobkyně nenaplnila všechny kumulativně dané podmínky k nutnosti vrátit poskytnutý příspěvek, předmětná povinnost jí nemohla být v této věci uložena při splnění pouze jedné z podmínek. Žalobkyně dále odkázala na judikaturu Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 11. 11. 2010, č. j. 1 Afs 77/2010-81), dle které platí, že nejednoznačnost a neurčitost dotačních podmínek nikdy nemůže jít k tíži příjemce dotace.
8. Žalobkyně akceptovala, že pojistné na veřejné zdravotní pojištění, stejně jako pojistné na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti uhradila až po dni doložení výkazů „vyúčtování mzdových nákladů - SÚPM vyhrazené“ za měsíc srpen, září, říjen a listopad 2015, nicméně pro závěr o porušení rozpočtové kázně dle ní neexistuje žádný důvod. Dále podotkla, že v důsledku jejího prodlení s úhradou pojistného nevznikla žádnému subjektu škoda a všechny vyplacené prostředky byly použity v souladu s účelem a cílem dotace.
9. b) Žalobkyně namítala nerespektování zásady proporcionality zásahu veřejné moci do subjektivních veřejných práv. Žalovaný ani správce daně nezdůvodnili, jakými hledisky se řídili při stanovení 100% odvodu za porušení rozpočtové kázně, a to přesto, že všechny vyplacené prostředky byly použity v souladu s účelem a cílem dotace. Tuto skutečnost správce daně ani žalovaný dostatečně nezohlednili, ač si jí byli vědomi. Dle žalobkyně rozhodnutí neobsahuje přezkoumatelné posouzení závažnosti, důsledků a okolností tvrzeného porušení rozpočtové kázně.

D. Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné a k žalobním námitkám uvedl následující. Ohledně výkladu čl. VI bodu 2. uzavřených dohod poukázal na nález pléna Ústavního soudu ze dne 17. 12. 1997, sp. zn. Pl. ÚS 33/97. Uvedl, že dotčené ustanovení nelze vykládat způsobem, jaký uvedla žalobkyně. Podmínky dané uvedeným ustanovením nelze posuzovat nezávisle na sobě, a to zejména proto, že jsou založeny na totožné právní události, tj. předložení výkazu úřadu práce. V okamžiku předložení daného výkazu Úřadu práce musí být hrubá mzda uvedená ve výkazu zúčtována zaměstnanci k výplatě za příslušný měsíc a po zákonných srážkách vyplacena, **a také** částka pojistného na sociální zabezpečení, příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a pojistného na veřejné zdravotní pojištění, které zaměstnavatel za sebe odvádí z vyměřovacího základu zaměstnance, uvedená v tomto výkazu Úřadu práce odvedena, jinak žalobkyni vyvstane povinnost vrátit vyplacený měsíční příspěvek Úřadu práce. Dané povinnosti tedy musí být splněny kumulativně, jinak vznikne povinnost příspěvek vrátit. Žalovaný dále odkázal na prohlášení žalobkyně obsažené v samotném formuláři výkazu, které podporuje uvedený výklad žalovaného. Odvod za porušení rozpočtové kázně byl žalobkyni uložen v souladu se zákonem a uzavřenými dohodami.
11. K zohlednění principu proporcionality žalovaný sdělil, že tuto námitku žalobkyně považuje za nepřipadnou. V dané souvislosti dle žalovaného již z logiky věci vyplývalo, že odvod bude stanoven ve výši shodné s výší zadržovaných peněžních prostředků. Právě taková výše totiž byla rovna částce, v níž došlo k porušení rozpočtové kázně. Žalovaný zde odkázal na čl. VI bodu 2. dohod. Princip proporcionality byl při stanovení odvodu za porušení rozpočtové kázně v případě žalobkyně zohledněn již samotnými dohodami, dle kterých měla žalobkyně povinnost vrátit pouze ty měsíční příspěvky, jež byly zasazeny porušením výše uvedené povinnosti, nikoliv tedy např. poskytnuté měsíční příspěvky, u kterých žalobkyně dostala svým povinnostem vyplývajícím z dohod. Správce daně ani žalovaný se ve svých rozhodnutích aplikací principu proporcionality explicitně nezabývali, dle žalovaného ale daný princip správní orgány zcela nepominuly, jak dovodila žalobkyně. Princip proporcionality byl již ze samotného způsobu stanovení výše odvodu za porušení rozpočtové kázně předvídan a zohledněn v předmětných ustanoveních dohod. Jednalo se tedy o implicitní aplikaci, přičemž v tomto způsobu aplikace nelze spatřovat pochybení správce daně, resp. žalovaného.

E. Obsah správního spisu

12. Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že žalobkyně uzavřela s Úřadem práce dohody uvedené v odstavcích 2 a 5 tohoto rozsudku.
13. Dle protokolu o kontrole ze dne 22. 2. 2016, č. j. 65301/16/PV, provedl Úřad práce ve dnech 10. 2. 2016 až 22. 2. 2016 u žalobkyně kontrolu dle § 8 odst. 2 zákona č. 320/2001 Sb., o finanční kontrole ve veřejné správě a o změně některých zákonů. V rámci provedené kontroly posuzoval Úřad práce dodržování podmínek uzavřených dohod o vyhrazení společensky účelného pracovního místa a poskytnutí příspěvků, spolufinancovaných ze státního rozpočtu a Evropského sociálního fondu. Úřad práce v rámci kontroly zjistil, že žalobkyně neodvedla částky pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti za měsíce 8, 9, 10 a 11 roku 2015 a částky pojistného na veřejné zdravotní pojištění za měsíce 8, 9 a 11 roku 2015 nejpozději v den

doručení výkazů „Vyúčtování mzdových nákladů – SÚPM vyhrazená“ za jednotlivé měsíce Úřadu práce.

14. Výzvou ze dne 24. 3. 2016 vyzval Úřad práce žalobkyni na základě kontrolních zjištění k vrácení vyplacených měsíčních příspěvků nejpozději do 30 pracovních dnů od převzetí výzvy. Rovněž ji upozornil, že nevrácení příspěvků ve stanovené lhůtě je porušením rozpočtové kázně podle § 44 odst. 1 písm. b) zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech.
15. Dne 16. 5. 2016 Úřad práce informoval správce daně Oznámením o porušení rozpočtové kázně o nevrácení finančních prostředků ve stanoveném termínu. Správce daně následně dne 15. 6. 2016 zahájil řízení dle § 91 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu.
16. Správce daně vydal dne 5. 9. 2016 platební výměry specifikované v odstavci 1 a 4 tohoto rozsudku. Proti vydaným platebním výměrům žalobkyně podala odvolání, o nichž rozhodl žalovaný napadenými rozhodnutími.

F. Posouzení věci krajským soudem

17. Krajský soud přezkoumal napadená rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
18. Krajský soud rozhodoval o věci samé bez jednání, neboť oba účastníci s tímto postupem souhlasili (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
19. Mezi účastníky je nesporné, že žalobkyně ve výše specifikovaných měsících uhradila pojistné na veřejné zdravotní pojištění, stejně jako pojistné na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti až po dni doložení výkazů „vyúčtování mzdových nákladů - SÚPM vyhrazené“. Žalobkyně se však domnívá, že s ohledem na znění čl. VI bod 2. dohod nebyla povinna příspěvek vracet a nedopustila se tak porušení rozpočtové kázně. Spor mezi účastníky je o výklad čl. VI bodu 2. dohod, tj. za jakých podmínek je zaměstnavatel povinen vrátit poskytnutý příspěvek jeho poskytovateli.
20. Krajský soud souhlasí s výkladem žalovaného, který uvedl, že se jedná o kumulativní splnění povinností, jinak vznikne povinnost příspěvek vrátit. Spojka „a“ je zde tak skutečně v kumulativním smyslu, jak uvádí žalobkyně, avšak v její neprospěch. Kumulativnost v tomto případě spočívá v tom, že neodvedení kterékoli ze složek mzdy je důvodem pro vznik povinnosti vrátit poskytnutý příspěvek.
21. Krajský soud konstatuje, že pouze takový výklad čl. VI bod 2. je výkladem logickým, nepopírajícím smysl příspěvku, který je předmětem dohody mezi žalobkyní a Úřadem práce. V případě dohody mezi zaměstnavatelem a Úřadem práce se jedná o příspěvek, který má sloužit k refundaci zaměstnavatelem již skutečně vynaložených prostředků, nikoli o poskytnutí příspěvku na prostředky, které budou teprve vynaloženy, což vyplývá z čl. III bod 1., dle něhož se Úřad práce zavazuje zaměstnavateli poskytnout příspěvek ve výši vynaložených prostředků na mzdy nebo platy na zaměstnance, včetně pojistného na sociální zabezpečení, příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a pojistného na veřejné zdravotní pojištění, které zaměstnavatel za sebe odvedl z vyměřovacího základu zaměstnance. Přičemž podle čl. III bod 4. je tento příspěvek splatný do 30 kalendářních dnů ode dne, kdy zaměstnavatel doloží Úřadu práce výkaz „Vyúčtování mzdových nákladů – SÚPM vyhrazené“. Z obsahu tohoto článku dále jednoznačně vyplývá, že

příspěvek, který Úřad práce zaměstnavateli poskytne, je ve výši mzdy (příp. platu) se všemi jejími složkami, tj. i s pojistným na sociální zabezpečení, příspěvkem na státní politiku zaměstnanosti a pojistným na veřejné zdravotní pojištění. A jelikož Úřad práce tyto prostředky refunduje zpětně, tedy až po jejich skutečném vynaložení a na základě zaměstnavatelem doloženého výkazu obsahujícím vyúčtování vynaložených nákladů na zaměstnance za uplynulý měsíc, je zcela logickou podmínka v čl. VI bod 2., že nevyplacení (neodvedení) jakékoli složky mzdy v den doložení výkazu je důvodem pro vznik povinnosti vrátit příspěvek. Krajský soud pro úplnost uvádí, že čl. III. bod 1. je zcela v souladu s ustanovením § 113 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti.

22. Krajský soud doplňuje, že, jak již bylo soudy opakovaně judikováno, jazykový výklad - jakkoli je pro právní interpretaci naprosto nezbytný (*conditio sine qua non*) - je pouze jednou z více metod, které má interpret právního textu k dispozici. Vzbuzuje-li výsledek jazykové interpretace pochybnosti, je třeba, aby byl přezkoušen jinými výkladovými metodami a v jejich světle potvrzen jako správný a vystihující smysl práva, resp. přirozené chápání spravedlnosti (*common sense*), nebo zavržen jako chybný, tomuto smyslu se přičítá. Ústavní soud k mezím spolehlivosti jazykového výkladu výslovně konstatuje: „*Soud ... není absolutně vázán doslovným zněním zákonného ustanovení, nýbrž se od něj smí a musí odchýlit v případě, kdy to vyžaduje ze závažných důvodů účel zákona, historie jeho vzniku, systematická souvislost nebo některý z principů, jež mají svůj základ v ústavně konformním právním řádu jako významovém celku. Je nutno se přitom vyvarovat libovůle; rozhodnutí soudu se musí zakládat na racionální argumentaci.*“ (nálezní Ústavního soudu ze dne 4. 2. 1997, sp. zn. Pl. ÚS 21/96, publ. pod č. 63/1997 Sb.). „*Jazykový výklad představuje pouze prvotní přiblížení se k aplikované právní normě. Je pouze východiskem pro objasnění a ujasnění si jejího smyslu a účelu (k čemuž slouží i řada dalších postupů, jako logický a systematický výklad, výklad e ratione legis atd.). Mechanická aplikace abstrahující, resp. neuvědomující si, a to buď úmyslně nebo v důsledku nevzdělanosti, smysl a účel právní normy, činí z práva nástroj odcizení a absurdity.*“ (nálezní Ústavního soudu ze dne 17. 12. 1997, sp. zn. Pl. ÚS 33/97, publ. pod č. 30/1998 Sb.).
23. V nyní posuzovaném případě má krajský soud za to, že jak jazykový tak logický výklad čl. VI bod 2. dohody uzavřené mezi žalobkyní a Úřadem práce jednoznačně svědčí pro závěr, který učinil správce daně a žalovaný, tedy že žalobkyně byla povinna vrátit vyplacený měsíční příspěvek Úřadu práce dle čl. VI bod. 2. dohody, neboť ve vymezených měsících uhradila pojistné na veřejné zdravotní pojištění, stejně jako pojistné na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti až po dni doložení výkazu Úřadu práce.
24. K odkazu žalobkyně na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2010, č. j. 1 Afs 77/2010-81, krajský soud konstatuje, že pro přistoupení k závěru, že je smlouva vykládána k tíži příjemce dotace, by musela být nejprve nejednoznačnost a neurčitost podmínek shledána. Tak tomu, jak uvedeno výše, v tomto případě není, neboť soud má ve shodě se správními orgány za to, že dohoda uzavřená mezi žalobkyní a Úřadem práce včetně čl. VI bod. 2. je jednoznačná. Její neurčitost nemůže způsobit toliko výklad žalobkyně, který je navíc v rozporu s jejím smyslem.
25. Není pravdou, jak uvádí žalobkyně ve své žalobě, že by pro závěr o porušení rozpočtové kázně neexistoval žádný důvod. Skutečnost, že se jedná o porušení rozpočtové kázně, vyplývá z čl. VII bod. 4. dohody dle něhož „*nevrácení příspěvku nebo jeho části podle čl. VI je porušením rozpočtové kázně podle § 44 odst. 1 písm. b) rozpočtových pravidel*“. Tedy sama

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

dohoda výslovně prohlašuje nevrácení příspěvku za porušení rozpočtové kázně, a to bez ohledu na to, zda vyplacené prostředky byly či nebyly použity v souladu s účelem a cílem dotace.

26. Krajský soud uzavírá, že se žalobkyně dopustila porušení rozpočtové kázně tím, že nevrátila příspěvek podle čl. VI bod 1., 2. dohody, neboť ve vymezených měsících uhradila pojistné na veřejné zdravotní pojištění, stejně jako pojistné na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti až po dni doložení výkazu Úřadu práce. Žalobní námitka a) není důvodná.
27. Krajský soud však shledal důvodnou námitku b) žalobkyně o nerespektování zásady proporcionality.
28. Krajský soud při jejím posouzení vyšel ze závěrů uvedených v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2018, č. j. 1 Afs 291/2017-33, dle něhož *při stanovení výše odvodu za porušení rozpočtové kázně je třeba vycházet ze zásady přiměřenosti, tedy rozumného vztahu mezi závažností porušení rozpočtové kázně a výší za ně předepsaného odvodu. Správce daně musí zvážit, zda je důvod k odvodu v plné výši čerpaných či poskytnutých prostředků státního rozpočtu, či pouze k odvodu odpovídající závažnosti a významu porušení povinnosti a své rozhodnutí náležitě odůvodnit.*
29. V případě žalobkyně se jednalo o porušení rozpočtové kázně neoprávněným zadržením peněžních prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu ve smyslu § 3 písm. f) rozpočtových pravidel [§ 44 odst. 1 písm. b) rozpočtových pravidel], odvod za porušení rozpočtové kázně tak činí dle § 44a odst. 4 písm. b) částku, v jaké byla porušena rozpočtová kázeň. Žalovaný vyměřil odvod ve 100% výši, aniž by tuto výši jakkoli odůvodnil, což ostatně sám žalovaný ve vyjádření k žalobě připouští.
30. Ve světle citované judikatury Nejvyššího správního soudu však byl žalovaný povinen výši odvodu ve svém rozhodnutí zdůvodnit, což v nyní posuzovaných případech neučinil, proto krajský soud žalobou napadená rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů (§ 76 odst. 1 s. ř. s.). Je nezbytné, aby správní orgány při stanovení výše odvodu zvážily okolnosti konkrétního porušení rozpočtové kázně, vyšly z principu proporcionality mezi závažností tohoto porušení a výší za ně předepsaného odvodu, uvedly, zda je důvod k odvodu v plné výši poskytnutých prostředků či k odvodu odpovídajícímu pouze části, a tyto své závěry v rozhodnutích odůvodnily. Na tomto závěru nemůže ničeho změnit tvrzení žalované ve vyjádření k žalobě, že princip proporcionality byl předvídan v dohodách v samotném způsobu stanovení výše odvodu, neboť dohoda v čl. VII bod 4. toliko stanoví, že nevrácení příspěvku nebo jeho části podle čl. VI je porušením rozpočtové kázně podle § 44a odst. 4 písm. b) zákona o rozpočtových pravidlech a bude postihováno odvodem podle § 44a odst. 4 písm. b) tohoto zákona; jedná se tedy pouze o odkaz na zákonnou úpravu bez jakýchkoli úvah o konkrétní výši odvodu vzhledem k závažnosti porušení.
31. Současně krajský soud vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení (ust. § 78 odst. 4 s. ř. s.). Při novém projednání věci je žalovaný vázán právním názorem soudu (ust. § 78 odst. 5 s. ř. s.).

G. Náklady řízení

32. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl výrokem III. podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že v řízení plně procesně úspěšná žalobkyně má právo vůči žalovanému na náhradu nákladů

řízení. Celkové náklady žalobkyně ve výši 22.456 Kč sestávají za každou žalobu ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu proti rozhodnutí ve výši 3.000 Kč [položka 18, bod 2, písm. a) přílohy k zákonu č. 549/1991, o soudních poplatcích (sazebník poplatků)], z odměny za zastupování advokátem ve výši 6.200 Kč za dva úkony právní služby po 3.100 Kč (příprava a převzetí zastoupení, podání žaloby) dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5, § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., z náhrady dvou režijních paušálů po 300 Kč, celkem 600 Kč dle § 13 odst. 1, odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb. za výše uvedené úkony právní služby, a z náhrady 21 % DPH z přiznané odměny a náhrad ve výši 1.428 Kč dle § 57 odst. 2 s. ř. s.

33. Soud uložil žalovanému zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení uvedenou částku, a to dle § 64 s. ř. s. ve spojení s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen o. s. ř.) k rukám advokáta, který žalobkyni zastupoval. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a o. s. ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s. ř. s. s § 159, § 160 odst. 1 o. s. ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě do 30 dnů od právní moci rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Olomouc 28. března 2019

JUDr. Zuzana Šnejdrlová, Ph.D. v. r.
předsedkyně senátu